

Witold Kołbuk

Wezwania cerkwi na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej w połowie XIX wieku

---

Acta Polono-Ruthenica 2, 113-122

1997

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Witold Kołbuk
Lublin

Wezwania cerkwi na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej w połowie XIX wieku

Problem wezwań świątyń Kościołów Wschodnich na terenach dawnej Rzeczypospolitej do tej pory nie był badany. A jest to zagadnienie, wprawdzie może nie pierwszej wagi, ale niewątpliwie bardzo interesujące. Bliższe zaznajomienie się z tą kwestią w jakiejś mierze poszerza wiedzę o wschodnim chrześcijaństwie. Całościowe opracowanie zagadnienia jest, przynajmniej na razie, niemożliwe. W chwili obecnej nie ma jeszcze gruntownie opracowanych struktur organizacyjnych (terytorialnych) Kościołów Wschodnich w poprzednich stuleciach na ziemiach pogranicza polsko-wschodniosłowiańskiego¹. Tym bardziej kwestia wezwań poszczególnych świątyń wymaga długotrwałych badań. Nie oznacza to, że nie można, przynajmniej sondażowo, analizować tego zagadnienia. Dla niektórych okresów i obszarów posiadamy w miarę pełne źródła pozwalające na kompleksowe badania.

W niniejszym tekście zostały przedstawione wezwania cerkwi parafialnych na terenie czterech diecezji Kościołów Wschodnich na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej około połowy XIX wieku. Chodzi tu o greckokatolickie diecezje: lwowską i przemyską - według stanu wezwań z przełomu lat dwudziestych i trzydziestych, oraz o prawosławne diecezje: kijowską i mińską - według stanu wezwań z początków lat sześćdziesiątych XIX wieku. Greckokatolicka diecezja przemyska liczyła w tym czasie (1829) około 22,3 tys. km² i 587 parafii, a greckokatolicka archidiecezja lwowska (1831) około 46,4 tys. km² i 965 parafii - obie położone były na obszarze Galicji Wschodniej (w przypadku przemyskiej - w pewnej części na terenie Galicji Zachodniej) oraz Bukowiny. Na tym ostatnim obszarze

---

¹ Prace nad tym zagadnieniem prowadzone są w Instytucie Geografii Historycznej Kościoła w Polsce przy Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

istniało jednak zaledwie kilka parafii „greckiego obrządku katolickiego”². Z kolei diecezje prawosławne - mińska i kijowska - położone były na terenach Cesarstwa Rosyjskiego. Diecezja kijowska - bez miasta Kijowa - liczyła w 1863 roku 47,6 tys. km² powierzchni i 1231 parafii, a położona była na prawobrzeżnej (w stosunku do Dniepru) Ukrainie³. Natomiast prawosławna diecezja mińska obejmowała rozległe i słabo zaludnione obszary białoruskiego Polesia - w 1863 roku liczyła około 88,2 tys. km² i 537 parafii⁴.

Źródła, w oparciu o które przedstawiamy tu mozaikę wezwań świętyń parafialnych wspomnianych diecezji, to greckokatolickie schematyzmy - diecezji przemyskiej z 1830 roku (stan z końca 1829 roku⁵) i archidiecezji lwowskiej z 1832 roku (stan z końca 1831 roku⁶) oraz obszerny opis diecezji mińskiej archimandryty Nikołaja z 1864 roku (stan zapewne z 1863 roku⁷) i opis guberni kijowskiej L. Pochilewicza z 1864 roku (stan zapewne z 1863 roku⁸). W tym ostatnim przypadku zaznaczyć trzeba, że granice guberni kijowskiej i prawosławnej eparchii kijowskiej w zupełności pokrywały się. Poza tym autor opisując gubernię kijowską koncentrował się na szczegółowym opisywaniu obiektów sakralnych na tym terenie.

O dużej kompletności danych dotyczących wezwań świętyń parafialnych na tym terenie, uzyskanych z wymienionych źródeł, świadczy minimalna liczba cerkwi, których wezwania nie odnotowano. Otóż na 3320 cerkwi w tych czterech diecezjach brakuje danych dla 11, co stanowi 0,33% wszystkich. Tego optymistycznego faktu, pozwalającego spojrzeć

² *Schematismus universi venerabilis cleri Ruthenorum catholicorum Dioeceseos Premisliensis, Samboriensis et Sanocensis, Peremisliae* 1830; *Schematismus universi venerabilis cleri Archidioecesis Metropolitanae graeco-catholicae Leopoliensis, Leopoli* 1832. Obliczenia powierzchni na podstawie obu schematyzmów i map sztabowych z lat 1931 - 1939 w skali 1:300 000.

³ Л. Похилевич. *Сказания о населенных местностях Киевской губернии или статистические, исторические и церковные заметки о всех деревнях, селах, местечках и городах, в пределах губернии находящихся*. Киев 1864. Obliczenia powierzchni jak w przypisie 2.

⁴ Николай Архимандрит. *Историко-статистическое описание минской епархии*. Санкт-Петербург 1864; Н. Столпянский. *Девять губерний Западно-Русского Края*. Санкт-Петербург 1866, s. 74-84.

⁵ *Schematismus... Dioec. Premisliensis*, 1830, s. 2.

⁶ *Schematismus... Archidioec. ... Leopoliensis*, 1831, s. 2.

⁷ Николай Архимандрит. *Историко-статистическое описание...* s. 2.

⁸ Л. Похилевич. *Сказания о населенных...* s. 2.

na pewien całościowy obraz, nie mogą przesłonić pewne wątpliwości co do prawdziwości niektórych informacji o wezwaniach. W zasadzie można by podjąć próbę uzupełnienia brakujących wezwań i korygowania ewentualnych błędów wykorzystując bądź to, w przypadku diecezji galicyjskich, schematyzmy z okresu późniejszego, bądź to chociażby informacje ze *Słownika geograficznego Królestwa Polskiego* (z końca XIX wieku) dla diecezji prawosławnych. Jednakże nie jest to najlepsze rozwiązanie. Otóż w różnych źródłach, zwłaszcza pochodzących z różnych okresów, te same cerkwie mają często zupełnie inne wezwania. Dla przykładu cerkiew w Szczerbanówce należąca do dekanatu krośnieńskiego, a później jaślickiego w diecezji przemyskiej w 1744 roku była pod wezwaniem Opieki Matki Bożej⁹, w 1775 roku pod wezwaniem Św. Mikołaja¹⁰, w 1784 roku występuje tylko ogólne wezwanie Matki Bożej¹¹, w 1829 roku znów Opieka Matki Bożej¹², a na początku XX wieku Św. Demetriusz¹³. W niedalekim w stosunku do Szczerbanówki Turzańsku w 1744 roku znajdowała się cerkiew pod wezwaniem Św. Michała Archanioła¹⁴, w 1775 roku była tu cerkiew Narodzenia Matki Bożej¹⁵, w 1784 roku - Nawiedzenia Matki Bożej¹⁶, w 1829 roku Św. Mikołaja¹⁷, a w początkach XX wieku Św. Michała Archanioła¹⁸. Takich przypadków można odnotować bardzo wiele. Mniej więcej tylko dla połowy świątyń w ciągu XVIII, XIX i XX wieku we wszystkich dostępnych źródłach podano to samo wezwanie. Pozostałe cerkwie noszą w różnych okresach różne wezwania. Nasuwa się pytanie - z czego to wynikało? Po pierwsze, zapewne niektóre cerkwie miały wezwania podwójne, a w źródłach, np. wizytacjach czy schematyzmach, odnotowywano tylko jedno. Po drugie, niekiedy skracano wezwanie, np. zapisywano zamiast cerkiew pod wez-

⁹ Archiwum Państwowe w Przemyślu. Archiwum Greckokatolickiego Biskupstwa w Przemyślu. nr 26, s. 25-27.

¹⁰ Ibidem. nr 29, s. 49.

¹¹ Ibidem. nr 216, s. 95-101.

¹² *Schematismus... Dioec. Premisliensis*. 1830, s. 125.

¹³ *Шематизм всего греко-католического клира злученых эпархій Перемискої, Самборської і Сяноцької, Перемишль 1914*, s. 373.

¹⁴ Archiwum Państwowe w Przemyślu.... nr 26, s. 19-20.

¹⁵ Ibidem. nr 29, s. 47.

¹⁶ Ibidem. nr 216, s. 95-101.

¹⁷ *Schematismus... Dioec. Premisliensis*, 1830, s. 125.

¹⁸ *Шематизм....*, s. 376.

waniem „Ucieczki Matki Bożej do Egiptu” tylko cerkiew pod wezwaniem „Matki Bożej”. Po trzecie wreszcie cerkiew, która istniała w końcu XIX wieku w danej parafii, mogła być już trzecią lub nawet czwartą cerkwią istniejącą na tym terenie (miejscu) w stosunku do początków XVIII wieku. Świątynie te były budowane przeważnie z drewna, a trwałość tego materiału była dość ograniczona, zwłaszcza w przypadku pożaru. Na przykład w dekanacie zamojskim unickiej diecezji chełmskiej w 1849 roku było 17 cerkwi¹⁹, a tylko jedna z nich pochodziła z XVI wieku, trzy z XVII wieku, sześć z XVIII, a siedem zbudowano już w pierwszej połowie XIX stulecia. Nowo zbudowanej cerkwi nadawano często inne wezwanie. Natomiast mało prawdopodobna wydaje się możliwość zatarcia w pamięci parocha (proboszcza, swiaszczennika), a także wiernych wezwania świątyni, wokół której ogniskowało się życie religijne. Aczkolwiek dla wcześniejszych okresów, tzn. przed XIX wiekiem, taka możliwość na pewno istniała.

Przy omawianiu rodzajów wezwań stosujemy przyjętą przez G. Karolewicz²⁰ typologię, a więc dzielimy je na: chrystologiczne, trynitarne, anielskie, maryjne oraz świętych męczenników, świętych wyznawców, świętych biblijnych, a pozostałe nie dające się zaliczyć do żadnego z tych typów zaliczamy do grupy „inne”. Zestawienie wezwań cerkwi parafialnych badanych diecezji według tej typologii przedstawia tab. I (zamieszczona na końcu niniejszego artykułu). Z zestawienia wynika, że we wszystkich diecezjach struktura liczbowa poszczególnych typów wezwań była podobna - około 30 % stanowiły wezwania maryjne, po kilkanaście procent wezwania chrystologiczne i świętych wyznawców. Liczba cerkwi z wezwaniami innych typów (trynitarne, anielskie, świętych biblijnych i świętych męczenników) była nieco bardziej zróżnicowana, ale z zachowaniem pewnych proporcji.

Szerszy pogląd na kwestię zróżnicowania patrocinów cerkwi parafialnych na terenie czterech badanych diecezji daje zestawienie wszystkich rodzajów wezwań w tych diecezjach. Dodać trzeba jeszcze, że zamieszczone poniżej zestawienie (tab. II) nie informuje o odmianach niektórych rodzajów wezwań. Otóż takie wezwania jak: Św. Jan Chrzciciel, Św. Jan

¹⁹ Archiwum Państwowe w Lublinie, Chełmski Konsystorz Grecko-Katolicki, nr 977, s. 3-50.

²⁰ G. Karolewicz, *Wezwania kościołów klasztornych*. [w:] *Zakony męskie w Polsce w 1772 roku*, pod red. J. Kłoczowskiego i in., Lublin 1972, s. 91-113.

Ewangelista czy Św. Anna miały swoje odmiany w postaci: „Narodzenia”, „Poczęcia”, „Śmierci” itd. tych świętych - podobnie wezwanie „Św. Mikołaj” występuje w odmianie „Przeniesienie Relikwii Św. Mikołaja”. Jak wynika z tab. II, największą popularnością cieszyły się w Kościołach Wschodnich badanego obszaru wezwania maryjne, których było aż 11 rodzajów, przy czym wśród nich dominowały trzy: Opieka Matki Bożej, Narodzenie MB i Zaśnięcie (Wniebowzięcie) MB. Nieco mniejsze zróżnicowanie rodzajowe obserwujemy wśród wezwań chrystologicznych. Wezwania trynitarnie ograniczały się do dwu tylko rodzajów - Świętej Trójcy i zesłania Ducha Świętego - przy czym dominowało to pierwsze. Natomiast wezwania anielskie ograniczały się do jednego tylko rodzaju - Św. Michała Archanioła. Większe zróżnicowanie istniało wśród wezwań świętych i to wszystkich trzech typów - łącznie były 42 rodzaje. Jednak tylko niektóre z nich występowały bardzo licznie (najczęściej Św. Mikołaj, nieco rzadziej Św. Prakseda, Św. Demetriusz, Św. Jan Ewangelista i Św. Jerzy), pozostałe sporadycznie.

Najbardziej interesującą nas kwestią jest sprawa różnic popularności występowania poszczególnych rodzajów wezwań cerkwi prawosławnych i cerkwi greckokatolickich. Na tej podstawie można wyciągać nawet daleko idące wnioski dotyczące wykształcenia się odrębnych tradycji w obu Cerkwiach. A może inaczej mówiąc - na ile Cerkiew greckokatolicka, wywodząca się jak najściślej z prawosławnej, potrafiła wytworzyć własne wzorce. Wśród wezwań typu maryjnego różnice pomiędzy prawosławiem a grekokatolikami były, przynajmniej na badanych terenach, raczej niewielkie. Kult maryjny był tak samo popularny wśród prawosławnych, jak i grekokatolików. Jedyłą wyraźniejszą różnicą w przypadku wezwań maryjnych była „Ucieczka MB do Egiptu”, które to wezwanie występowało u grekokatolików, a którego brakowało u prawosławnych. Ale wezwanie to występowało tylko w archidiecezji lwowskiej, zresztą w latach późniejszych zostało, jakby to można określić, wycofane²¹. W diecezji przemyskiej występowało ono dość licznie w XVIII wieku, a w XIX wieku wszystkie cerkwie noszące ongiś to wezwanie miały je skrócone do „Matki Bożej”²². Nie było istotniejszych różnic w częstotliwości i rodzajach

²¹ Patrz schematyzmy greckokatolickiej archidiecezji lwowskiej z lat 1850 - 1870.

²² Por. wizytacje greckokatolickiej diecezji przemyskiej z XVIII w. w Archiwum Państwowym w Przemysłu (zespół Archiwum Greckokatolickiego Biskupstwa w Prze-

występowania wezwań u prawosławnych i grekokatolików wśród wezwań chrystologicznych, anielskich i, praktycznie rzecz biorąc, trynitarnych. Nieco wyraźniejsze różnice można odnotować między prawosławnymi i grekokatolikami dopiero wśród wezwań świętych biblijnych i pozostałych. Oto wśród wezwań świętych biblijnych w Cerkwi prawosławnej - ale tylko w diecezji kijowskiej - dominował Św. Jan Ewangelista - około 60% wszystkich tego typu wezwań, gdy u grekokatolików wezwanie to występuje tylko w około 25% tego typu wezwań. Inne rodzaje patrociniów występowały z podobną częstotliwością tak u prawosławnych, jak i u grekokatolików. Pewne, drobne zresztą, różnice występowały pod względem rodzajów wezwań wśród typu „święci męczennicy”. Obok cieszących się ogromną popularnością w obu Cerkwiach patrociniów takich jak: Św. Prakseda, Św. Demetriusz czy Św. Jerzy, a także Św. Św. Kosma i Damian - u prawosławnych występowały wezwania: Św. Barbara, Św. Pantaleon, Św. Katarzyna, Św. Gliceria, a u grekokatolików: Św. Nicetas, Św. Eustachy czy Św. Św. Florus i Laurus. W sumie były to także bardzo niewielkie różnice. Wśród wezwań świętych wyznawców tak u prawosławnych, jak i u grekokatolików dominował Św. Mikołaj. O ile jednak u grekokatolików poza nim występowały wezwania świętych wyznawców żyjących głównie w starożytności lub wczesnym średniowieczu, o tyle u prawosławnych patronami cerkwi byli nierzadko święci ruscy: Św. Olga, Św. Włodzimierz, Św. Aleksander Newski czy Św. Fiodor książę Ostrogi. Można by rzec, że Cerkiew prawosławna była w stosunku do Cerkwi grekokatolickiej mniej zastygła w swoim konserwatyzmie i bardziej związana z rodzimą tradycją. Jest to może słuszne, ale akurat w tym przypadku niezbyt przekonujące, bo wezwania takie nie występowały zbyt licznie. Zresztą, analizując zamieszczone zestawienie wezwań, nie stwierdzamy występowania - jeśli chodzi o diecezje prawosławne - takich, nabierających w ostatnich stuleciach popularności, typowo rosyjskich czy późnoruskich świętych jak: Św. Sergiusz Radoneżski, Św. Dymitr Rostowski, Św. Mitrofan czy nawet Św. Joazaf ruski męczennik z okresu mongolskiego²³.

Reasumując możemy powiedzieć, że nie było większych różnic wśród wezwań świętych obu Kościołów Wschodnich, tzn. prawosławnego i grec-

---

myślu, m.in. nr nr 34, 36, 37, 41, 43-44, 47, 49, 55-58) i schematyzmy grekokatolickiej diecezji przemyskiej z lat 1830 - 1914.

²³ Г. Р. Федотов. *Святые древней Руси*, Paris 1931.

kokatolickiego w połowie XIX wieku. Raczej na pewno różnice te nie wzrosły także w późniejszym okresie. W pewnym stopniu może to oznaczać, że oba Kościoły były sobie znacznie bliższe niż by się to wydawało sądząc z wielowiekowych konfliktów między nimi. Oczywiście taką tezę należy przyjąć uwzględniając pewne proporcje - w końcu sprawa wezwań świątyń była kwestią raczej ograniczonej wagi.

Tabela I

Typy wezwań cerkwi parafialnych w grekokatolickich i prawosławnych diecezjach: lwowskiej, przemyskiej, kijowskiej i mińskiej w połowie XIX wieku

Typ wezwań	Grecko-katolicka archidiec. lwowska		Grecko-katolicka diecezja przemyska		Prawosławna diecezja kijowska		Prawosławna diecezja mińska		Razem	
	liczba	%	liczba	%	liczba	%	liczba	%	liczba	%
Maryjne	269	27,9	169	28,8	425	34,8	164	30,6	1027	31,0
Święci	131	13,6	141	24,0	142	11,6	68	12,7	482	14,6
męczennicy										
Święci	175	18,2	81	13,8	155	12,7	64	12,0	475	14,5
wyznawcy										
Chrystologiczne	170	17,6	71	12,1	123	10,1	83	15,5	447	13,5
Anielskie	128	13,3	64	10,9	162	13,2	31	5,8	385	11,6
Święci biblijni	40	4,1	35	6,0	142	11,6	64	12,0	281	8,5
Trynitarnie	51	5,3	26	4,4	69	5,6	61	11,4	207	6,2
Inne	-	-	-	-	5	0,4	-	-	5	0,1
Razem	964	100	587	100	1223	100	535	100	3309	100
Nieznanie	1		-		8		2		11	
Ogółem	965		587		1231		537		3320	

Tabela II

Rodzaje wezwań cerkwi parafialnych w greckokatolickich i prawosławnych diecezjach: lwowskiej, przemyskiej, kijowskiej i mińskiej w połowie XIX wieku (w liczbach)

Rodzaj wezwania	Grecko-katolicka archidiecezja lwowska	Grecko-katolicka diecezja przemyska	Prawosławna diecezja kijowska	Prawosławna diecezja mińska	Razem	%
1	2	3	4	5	6	7
Św. Mikołaj	140	57	133	59	389	11,76
Św. Michał Arch.	128	64	162	31	385	11,64
Opieka MB (Matki Bożej)	65	35	195	61	356	10,76
Narodzenie MB	67	55	96	67	285	8,61
Zaśnięcie (Wniebowzięcie) MB	74	32	71	28	205	6,20
Św. Prakseda	63	58	39	16	176	5,32
Święta Trójca	44	14	65	52	175	5,29
Przemienienie Pańskie	26	20	41	35	122	3,69
Św. Demetriusz	27	31	59	5	122	3,69
Podwyższenie Św. Krzyża	23	22	37	21	103	3,11
Św. Jan Ewang.	5	5	82	7	99	2,99
Św. Jerzy	22	17	20	34	93	2,81
Matka Boża (Najświętsza Maria Panna)	-	30	52	3	85	2,57
Zmartwychwstanie Pańskie	45	7	17	13	82	2,48
Wniebowstąpienie Pańskie	31	9	16	8	64	1,94
Św. Św. Kosma i Damian	16	26	10	10	62	1,88

Św. Jan Chrzciciel	19	14	13	9	55	1,66
Św. Św. Piotr i Paweł AAp.	4	5	10	31	50	1,51
Św. Eliaz Prorok	7	8	11	13	39	1,18
Ofiarowanie (Wprowadze- nie do Świą- tyni) MP	21	10	7	-	38	1,15
Narodzenie Pań- skie	25	1	8	1	35	1,06
Zesłanie Ducha Świętego	7	12	4	9	32	0,97
Objawienie Pań- skie	13	8	2	4	27	0,82
Św. Jan Chryzo- stom	14	4	5	1	24	0,73
Św. Bazyli	10	6	3	2	21	0,63
Św. Anna	2	-	10	4	16	0,48
Ucieczka MB do Egiptu	16	-	-	-	16	0,48
Zwiastowanie MB	8	2	3	3	16	0,48
Św. Onufry	3	7	5	-	15	0,45
Sobór MB	11	2	-	-	13	0,39
Św. Symeon	4	5	3	1	13	0,39
Spotkanie Pańskie (Oczyszczenie MB)	7	2	2	1	12	0,36
Św. Św. Borys i Gleb (Roman i Dawid)	3	4	1	1	9	0,27
Św. Łukasz Ewa- ngelista	1	1	6	-	8	0,24
Poczęcie MB	6	-	1	-	7	0,21
Św. Barbara	-	-	6	-	6	0,18
Św. Stefan Archi- diakon	-	1	4	1	6	0,18
Złożenie szat MB	1	3	-	2	6	0,18
Św. Nicetas	3	1	-	-	4	0,12
Trzej Święci Pa- triarchowie	-	-	4	-	4	0,12

Św. Jakub Ap.	-	1	2	-	3	0,09
Św. Jozef Oblubieniec	-	-	3	-	3	0,09
Św. Św. Konstantyn i Helena	1	1	1	-	3	0,09
Obrzezanie Pańskie	-	2	-	-	2	0,06
Św. Aleksander Newski	-	-	2	-	2	0,06
Św. Andrzej Ap.	-	-	2	-	2	0,06
Św. Eustachy	-	2	-	-	2	0,06
Św. Katarzyna	-	-	1	1	2	0,06
Św. Fiodor	-	-	-	1	1	0,03
Św. Gliceria	-	-	1	-	1	0,03
Św. Jan Jalmużnik	-	1	-	-	1	0,03
Św. Juda Tadeusz Ap.	1	-	-	-	1	0,03
Św. Konstantyn	-	-	1	-	1	0,03
Św. Magdalena	-	-	1	-	1	0,03
Św. Mateusz Ap.	-	-	1	-	1	0,03
Św. Olga	-	-	1	-	1	0,03
Św. Pantaleon	-	-	1	-	1	0,03
Św. Tymoteusz Ap.	-	-	1	-	1	0,03
Św. Weronika	-	1	-	-	1	0,03
Św. Włodzimierz	-	-	1	-	1	0,03
Św. Św. Florus i Laurus	-	1	-	-	1	0,03
Św. Św. Józef i Nikodem	1	-	-	-	1	0,03
Wszyscy Święci	-	-	1	-	1	0,03
Razem	964	587	1223	535	3309	100,0
Nieustalone	1	-	8	2	11	
Ogółem	965	587	1231	537	3320	